

“मीठे बच्चे- तिमीले कुनै पनि पतित देहधारीसँग प्रीत राख्नु छैन किनकि तिमी पावन दुनियाँमा जाँदै छौ, एक बाबासँग नै प्रेम गर्नु छ ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरू कुन चीजसँग हैरान हुनुहुँदैन र किन ?

उत्तर:- तिमी आफ्नो यस पुरानो शरीरसँग अलिकति पनि हैरान हुनु हुँदैन किनकि यो शरीर धेरै धेरै मूल्यवान् छ । आत्मा यस शरीरमा बसेर बाबालाई याद गरेर धेरै ठूलो चिट्ठा लिइरहेको छ । बाबाको यादमा रट्यौ भने खुशीको खुराक मिलिरहन्छ ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू, अब दूरदेशमा रहनेवाला फेरि दूर देशका यात्री हो । हामी आत्मा हौं र अहिले धेरै दूरदेश जाने पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । यो केवल तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ- हामी आत्माहरू दूरदेशमा रहनेवाला हौं । दूरदेशमा रहनेवाला बाबालाई पनि बोलाउँछन्, आएर हामीलाई पनि वहाँ दूरदेशमा लिएर जानुहोस् । अब दूरदेशमा रहनेवाला बाबाले तिमीलाई वहाँ लिएर जानुहुन्छ । तिमी रूहानी यात्री (पेसेन्जर) हो किनकि यस शरीरको साथमा छौ नि । रूहले नै यात्रा गर्छ । शरीर त यहाँ नै छोडिदिन्छ । बाँकी रूहले नै यात्रा गर्छ । रूह कहाँ जानेछ ? आफ्नो रूहानी दुनियाँमा । यो हो दैहिक (जिस्मानी) दुनियाँ, त्यो हो रूहानी दुनियाँ । बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनुभएको छ- अब घर फर्केर जानु छ, जहाँदेखि पार्ट बजाउन यहाँ आएका हो । यो धेरै ठूलो मण्डप अथवा स्टेज हो । स्टेजमा अभिनय गरेर पार्ट बजाएर फेरि सबैलाई फर्केर जानु छ । नाटक जब पूरा हुन्छ, तब त जानेछन् नि । अहिले तिमी यहाँ स्टेजमा छौ, तिम्रो बुद्धियोग घर र राजधानीमा छ । यो त पक्का-पक्का याद गर किनकि यो त गायन छ- अन्त मति सो गति । अहिले यहाँ तिमी पढिरहेका छौ, जान्दछौ- भगवान् शिवबाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । भगवान् त सिवाय यस पुरुषोत्तम संगमयुग कहिल्यै पढाउनुहुन्न । सारा ५ हजार वर्षमा निराकार भगवान् बाबा एकै पटक आएर पढाउनुहुन्छ । यो त तिमीलाई पक्का निश्चय छ । पढाइ पनि कति सहज छ, अब घर जानु छ । त्यस घरसँग त सारा दुनियाँको प्यार छ । मुक्तिधाममा जान त सबै चाहन्छन् तर त्यसको पनि अर्थ बुझ्दैनन् । मानिसहरूको बुद्धि यस समय कस्तो छ र तिम्रो बुद्धि अहिले कस्तो बनेको छ, कति फरक छ । तिम्रो छ स्वच्छ बुद्धि, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । सारा विश्वको आदि-मध्य अन्त्यको ज्ञान तिमीलाई राम्रोसँग छ । तिम्रो दिलमा छ- मलाई अब पुरुषार्थ गरेर नरबाट नारायण अवश्य बन्नु छ । यहाँबाट पहिले त आफ्नो घरमा जानेछौ । त्यसैले खुशीसँग जानु छ । जसरी सत्ययुगमा देवताहरू खुशीसँग एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्, त्यस्तै यस पुरानो शरीरलाई पनि छोड्नु छ । यससँग हैरान हुनु छैन किनकि यो शरीर धेरै अमूल्य छ । यो शरीरद्वारा नै आत्मालाई बाबासँग चिट्ठा मिल्छ । हामी जबसम्म पवित्र बन्दैनौं, घर जान सक्नेछैनौं । बाबालाई याद गरिरह्यौ भने भनै यस योगबलबाट पापको बोझ उत्रिनेछ । नत्र भने धेरै सजाय खानुपर्नेछ । पवित्र त अवश्य बन्नु छ । लौकिक सम्बन्धमा पनि कुनै बच्चाहरू फोहोरी पतित काम गर्छन् भने पिताले रिसाएर लट्टीले पिट्छन् किनकि बेकायदाले पतित बन्छन् । कसैसँग पनि बेकायदाको प्यार राख्छन् भने पनि आमा-बुवालाई राम्रो लाग्दैन । यहाँ बेहदको पिताले फेरि भन्नुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूलाई यहाँ त रहनु छैन । अब तिमीलाई जानु छ नयाँ दुनियाँमा । वहाँ विकारी पतित कोही हुँदै हुँदैनन् । एकै पतित-पावन बाबा आएर यस्तो पावन तिमीलाई बनाउनुहुन्छ । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ- मेरो जन्म दिव्य र अलौकिक छ, अरू कसैको पनि आत्मा मैले जसरी शरीरमा प्रवेश गर्न सक्दैन । हुन त धर्म स्थापक जो आउँछन्, उनको आत्मा पनि प्रवेश गर्छ, तर त्यो कुरा अलग हो । म त आउँछु नै सबैलाई फर्काएर लिएर जानको लागि । उनीहरू त माथिबाट उत्रिन्छन् तल पार्ट बजाउन । म त सबैलाई लिएर जान्छु, फेरि बताउँछु- तिमी कसरी पहिले-पहिले नयाँ दुनियाँमा उत्रिन्छौ । त्यस नयाँ दुनियाँ सत्ययुगमा बकुल्लो कोही पनि हुँदैन । बाबा त आउनुहुन्छ नै बकुल्लाहरूका बीच । फेरि तिमीलाई हंस बनाउनुहुन्छ । तिमी अहिले हंस बनेका छौ, मोती नै चुन्छौ । सत्ययुगमा तिमीलाई यो रत्न मिल्दैन । यहाँ तिमी यो ज्ञान रत्न चुनेर हंस बन्छौ । बकुल्लाबाट तिमी हंस कसरी बन्छौ, यो बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । अहिले तिमीलाई हंस बनाउनुहुन्छ । देवताहरूलाई हाँस, असुरहरूलाई बकुल्ला भनिन्छ । अहिले तिमी फोहर छोडेर मोती चुन्छौ ।

तिमीलाई नै पद्मापद्म भाग्यशाली भनिन्छ । तिम्रो पाउमा छाप लाग्छ पद्मौको । शिवबाबाको पाउ छँदै छैन, जसले गर्दा पद्म हुन सकोस् । उहाँले त तिमीलाई पद्मापद्म भाग्यशाली बनाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म

तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउन आएको हुँ । यी सबै कुरा राम्रोसँग बुझ्नु छ । मानिसहरूले स्वर्ग थियो भन्ने मानेका छन् नि । तर कहिले थियो, फेरि कसरी हुनेछ, त्यो थाहा छैन । तिमी बच्चाहरू अहिले प्रकाशमा आएका छौ । ती सबै छन् अन्धकारमा । यी लक्ष्मी-नारायण विश्वको मालिक कहिले, कसरी बने, यो थाहा नै छैन । ५ हजार वर्षको कुरा हो । बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ— जसरी तिमी आउँछौ अभिनय गर्न (पार्ट बजाउन), त्यस्तै म पनि आउँछु । तिमीले निमन्त्रण दिएर बोलाउँछौ— हे बाबा, हामी पतितहरूलाई आएर पावन बनाउनुहोस् । अरू कसैलाई पनि यस्तो कहिल्यै भनिदैन, आफ्नो धर्म स्थापकलाई पनि यस्तो भन्दैनन्— आएर सबैलाई पावन बनाउनुहोस् । काइस्ट अथवा बुद्धलाई कहाँ पतित-पावन भनिन्छ र ! गुरु उहाँलाई भनिन्छ, जसले सद्गति गरोस् । उहाँ त आउनुहुन्छ, उहाँको पछि सबैलाई तल उत्रिनुपर्छ । यहाँबाट फर्केर जाने मार्ग बताउनेवाला, सर्वको सद्गति गर्नेवाला अकालमूर्त एकै बाबा हुनुहुन्छ । वास्तवमा सतगुरु अक्षर नै ठीक छ । तिमी सबैले भन्दा ठीक अक्षर फेरि पनि सिक्खहरूले बोल्छन् । ठूलो-ठूलो स्वरले भन्छन्— सतगुरु अकाल । बडो जोडले धुन लगाउँछन्, सतगुरु अकालमूर्त भन्छन् । मूर्त नै नभए फेरि उहाँ कसरी सद्गुरु बन्नुहुन्छ, सद्गति कसरी दिनुहुन्छ ? उहाँ सद्गुरु स्वयम् नै आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ— म तिमी जसरी जन्म लिन्न । अरू त सबै शरीरधारी बसेर सुनाउँछन् । तिमीलाई अशरीरी रूहानी बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । रात-दिनको फरक छ । यस समय मानिसहरूले जे जति गर्छन् त्यो गल्ती नै गर्छन् किनकि रावणको मतमा छन् नि । हरेकमा ५ विकार छ । अहिले रावण राज्य हो, यो कुरा विस्तृतमा बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । नत्र भने सारा दुनियाँको चक्रको बारेमा कसरी थाहा हुनेछ । यो चक्र कसरी घुम्छ, थाहा हुनुपर्छ नि । बाबा सम्भाउनुहोस् पनि तिमीले भन्दैनौ । स्वयम् बाबाले नै सम्भाइरहनुहुन्छ । तिमीलाई कुनै पनि प्रश्न सोध्ने आवश्यकता रहँदैन । भगवान् त पिता हुनुहुन्छ । बाबाको काम हो, सबै थोक स्वयम् नै सुनाउनु, स्वयम् नै सबै थोक गर्नु । बच्चाहरूलाई स्कूलमा पिता आफैले पठाउँछन् । नोकरीमा लगाउँछन्, फेरि उनलाई भन्छन्— ६० वर्षपछि यो सबै छोडेर भगवान्को भजन गर्नु । वेद-शास्त्र आदि पढ्नु, पूजा गर्नु । तिमी आधाकल्प पुजारी बन्यौ फेरि आधाकल्पको लागि पूज्य बन्छौ । पवित्र कसरी बन्ने, त्यसको लागि कति सहजै सम्भाइन्छ । फेरि भक्ति बिल्कुलै छुट्न पुग्छ । ती सबैले भक्ति गरिरहेका छन्, तिमी ज्ञान लिइरहेका छौ । ती रातमा छन्, तिमीहरू दिनमा जाँदै छौ अर्थात् स्वर्गमा । गीतामा लेखिएको छ— मनमनाभव, यो अक्षर प्रसिद्ध छ । गीता पढ्नेले बुझ्न सक्छन्, धेरै सहज लेखिएको छ । सारा आयु गीता पढ्दै आएका छन्, तर केही पनि बुझ्दैनन् । अब उही गीताका भगवान्ले बसेर सिकाएपछि पतितबाट पावन बन्छन् । अहिले हामी भगवान्सँग गीता सुन्छौ फेरि अरूलाई सुनाउँछौ, पावन बन्छौ ।

बाबाको महावाक्य छ नि— यो हो त्यही सहज राजयोग । मानिस कति अन्धश्रद्धामा डुबेका छन् । तिमी त कुरै सुन्दैनन् । ड्रामा अनुसार उनको पनि जब तकदिर खुल्नेछ, तब नै आउन सक्छन्, तिमी पास । तिमी जस्तो तकदिर अरू कुनै धर्मवालाको हुँदैन । बाबाले सम्भाउनुभएको छ— यो तिमी देवी-देवता धर्म धेरै सुख दिनेवाला छ । तिमीले पनि सम्भन्छौ— बाबाले ठीक भन्नुहुन्छ । शास्त्रहरूमा त वहाँ पनि कंस-रावण आदि देखाएका छन् । वहाँको सुखको त कसैलाई थाहा नै छैन । गर्न त देवताहरूलाई पूजा गर्छन्, तर बुद्धिमा केही पनि बस्दैन । अब बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, मलाई याद गर्छौ ? यसरी आफ्ना पिताले बच्चाहरूलाई मलाई याद गर भनेको कहिल्यै सुनेका छौ ? लौकिक पिताले कहिल्यै यसरी याद गराउने पुरुषार्थ गराउँछन् र ? यो बेहदका बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । तिमीले सारा विश्वको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेर चक्रवर्ती राजा बन्नेछौ । पहिले तिमी जानेछौ घर । फेरि आउनु छ पार्टधारी बनेर । यी नयाँ आत्मा हुन् वा पुराना आत्मा— अहिले कसैलाई पनि थाहा हुँदैन । नयाँ आत्माको नामाचार (प्रसिद्धि) अवश्य हुन्छ । अहिले पनि हेर, कोही-कोहीको कति नाम चल्छ । धेरैजना आउँछन् । बस्दा-बस्दै अनायासै आउँछन् । त्यसैले त्यो प्रभाव पर्छ । बाबा पनि यिनमा अनायासै आउनुहुन्छ, त्यसैले त्यो प्रभाव पर्छ । त्यो पनि नयाँ आत्मा आउँछ भने पुरानाहरूमा प्रभाव पर्छ । हाँगा-बिँगा पलाउँदै जान्छन्, उनको महिमा हुन्छ । यिनको नाम प्रसिद्ध किन छ भन्ने कसैलाई पनि थाहा हुँदैन । नयाँ आत्मा भएकाले उनमा आकर्षण हुन्छ । अहिले त हेर, कति भूटा भगवान् बनेका छन्, यसैले गायन छ— सत्यको नाउ हल्लिन्छ, तर डुब्न सक्दैन । तुफान धेरै आउँछन् किनकि भगवान् नाविक हुनुहुन्छ नि । बच्चाहरू पनि हल्लिन्छन्, नाउलाई तुफान धेरै लाग्छ ।

अरू सतसङ्गमा त धेरै जान्छन्, तर वहाँ कहिल्यै तुफान आदिको कुरा हुँदैन। यहाँ अबलाहरूमाथि कति अत्याचार हुन्छ। तर फेरि पनि स्थापना त हुनु छ। बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ— हे आत्माहरू, तिमी कति जंगली काँडा बनेका छौ, अरूलाई काँडा लगाउँछौ, त्यसैले तिमीलाई पनि काँडा लाग्छ। जवाफ त हरेक कुराको मिल्छ। वहाँ दुःखको, छी-छी कुरा कुनै हुँदैन, यसैले त्यसलाई भनिन्छ नै स्वर्ग। मानिसहरूले स्वर्ग र नर्क भन्छन् तर बुझ्दैनन्। भन्छन्— फलानो स्वर्ग गयो, यो भन्नु पनि वास्तवमा गलत हो। निराकारी दुनियाँलाई स्वर्ग भनिदैन। त्यो हो मुक्तिधाम। यिनले फेरि भन्छन् स्वर्गमा गयो।

अहिले तिमी जान्दछौ— यो मुक्तिधाम आत्माहरूको घर हो, जसरी यहाँ घर हुन्छन्। भक्तिमार्गमा जो धेरै धनवान् हुन्छन् उनले कति उँच मन्दिर बनाउँछन्। शिवको मन्दिर हेर, कसरी बनाएका छन्। लक्ष्मी-नारायणका पनि मन्दिर बनाउँछन्, त्यहाँ सच्चा गहना आदि कति हुन्छन्। धेरै धन रहन्छ। अहिले त भुटो भएको छ। तिमी पनि पहिले कति सच्चा गहना लगाउँथ्यौ। अहिले त सरकारको डरले सच्चा लुकाएर भुटा लगाइरहन्छन्। वहाँ त हुन्छ सत्य नै सत्य। भुटो केही पनि हुँदैन। यहाँ सच्चा भएर पनि छिपाएर राख्छन्। दिन-प्रतिदिन सुन महंगो हुँदै जान्छ। वहाँ त हुन्छ नै स्वर्ग। तिमीलाई सबै थोक नयाँ मिल्नेछ। नयाँ दुनियाँमा सबै थोक, अथाह धन थियो। अहिले त हरेक चीज कति महंगो भएको छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई मूलवतनदेखि लिएर सबै रहस्य सम्भाएको छु। मूलवतनको रहस्य बाबा बाहेक अरू कसले सम्भाउन सक्छ। तिमीलाई पनि फेरि शिक्षक बन्नु छ। ठीकै छ, गृहस्थ व्यवहारमा पनि रहन सक्छौ। कमल फूल समान पवित्र बन। अरूलाई पनि आफू समान बनायौ भने धेरै उँच पद प्राप्त गर्न सक्छौ। यहाँ रहनेहरू भन्दा पनि उनीहरूले उच्च पद पाउन सक्छन्। नम्बरवार त छँदै छन्, बाहिर रहेर पनि विजय मालामा उनिन सक्छौ। हप्ताको कोर्स लिएर फेरि ठीकै छ बेलायतमा जाऊ वा जहाँ पनि जाऊ। सारा दुनियाँलाई सन्देश मिल्नु छ। बाबा आउनुभएको छ, केवल भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। उहाँ बाबा नै मुक्तिदाता हुनुहुन्छ, गाइड हुनुहुन्छ। वहाँ तिमी गयो भने अखबारमा पनि धेरै नाम प्रसिद्ध हुनेछ। अरूलाई पनि यो धेरै सहज कुरा लाग्नेछ— आत्मा र शरीर दुई चीज छन्। आत्मामा नै मन-बुद्धि छन्, शरीर त जड हो। पार्टधारी आत्मा बन्छ। खूबीवाला चीज आत्मा हो, त्यसैले अब बाबालाई याद गर्नुपर्छ। यहाँ रहनेले यति याद गर्दैनन्, जति बाहिर रहनेले गर्छन्। जसले धेरै याद गर्छन्, अनि आफूसमान बनाइरहन्छन्, काँडालाई फूल बनाइरहन्छन्, उनले नै उँच पद प्राप्त गर्छन्। तिमी सम्झन्छौ— पहिले हामी पनि काँडा थियौं। अहिले बाबाले अध्यादेश (संविधान) जारी गर्नुभएको छ— काम महाशत्रु हो, यस माथि जित पाएपछि तिमी जगतजित बनेछौ। तर लेखाइले मात्र कहाँ सम्झन्छन् र ! अहिले बाबाले सम्भाउनुभएको छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सधैं ज्ञान रत्न चुन्नेवाला हंस बन्नु छ, मोती नै चुन्नु छ। फोहोर छोडिदिनु छ। हर कदममा पद्मौको कमाइ जम्मा गरेर पद्मापद्म भाग्यशाली बन्नु छ।
- २) उँच पद प्राप्त गर्नको लागि टिचर बनेर धेरैको सेवा गर्नु छ। कमल फूल समान पवित्र रहेर आफूसमान बनाउनु छ। काँडालाई फूल बनाउनु छ।

वरदानः— चारवटै विषयहरूमा बाबाको मनपर्ने अंक प्राप्त गर्नेवाला दिल तख्तनशीन भव

जुन बच्चाहरूले चारवटै विषयमा राम्रो अंक ल्याउँछन्, आदिदेखि अन्त्यसम्म राम्रो नम्बरले पास हुन्छन्, उनलाई नै सम्मान सहित पास भनिन्छ। बीच-बीचमा अंक कम भयो, फेरि मेकप गर्‍यो, यस्तो होइन। सबै विषयमा बाबालाई मनपर्नेवाला नै दिल तख्तनशीन बन्छन्। साथ-साथै ब्राह्मण संसारमा सबैको प्यारो, सबैको सहयोगी, सबैको सम्मान प्राप्त गर्नेवाला दिल-तख्तनशीन सो राज्य-तख्तनशीन बनेछन्।

स्लोगनः— अति प्रिय ऊ हुन्छ जसको दिलमा सधैं यही अनहद गीत बजिरहोस्— म बाबाको, बाबा मेरो।